

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba 7 Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

ASSESSINAT DEL BISBE DE MADRIT

Lo diumenje de Rams al demati, 'l bisbe de Madrit Sr. Martinez Izquierdo s' encaminava á benehir las palmas á la iglesia de Sant Isidro. Baixá del carruatje y pujá 'ls grabons de la iglesia rodejat de sos familiars, quan de repent un capellá alt, moreno, escardalench, que feya estona que 's passejava, s' adelantia, 's treu un revolver de dessota 'l mantéu y dispara un tiro contra 'l bisbe, que cau sobre 'l últim grabò de l' escalinata.

No content ab aixó, y en menos temps del que 's necessita per contarho, feu foch dos vegadas més sobre 'l cos de la victima que jeya en terra, produhintse entre las personas que per allí 's trobavan un moviment de consternació y d' alarma.

Dos polissons s' apoderaren del capellá homicida, qu' exclamá—«Ja m' hi venjat!»—sense oposar la més minima resistencia. Al crit de «matéu!» las turbas volian ferli una mala passada; pero 'ls agents de l' autoritat ho impediren, poitantlo á la prevenció desde abont fou conduhit enmanillat y dintre d' un carruatje á la presó modeló.

Lo bisbe, ferit de mort, sigué trasladat á la contaduria de l' iglesia. Allá declará que no coneixia al assessi y que no podia compendre quin móvil hagués pogut induhirlo á cometre l' atentat, ja qu' ell no sabia que tinguéssin enemichs.

En quant al assessi, al preguntarli 'l jutje, si era ell qui havia disparat dos tirs al bisbe, respongué:—No han sigut dos, sino tres.

Lo bisbe morí l' endemá á dos quarts de cinch de la tarde. Tots los esforços de la ciencia foren inútils per allargarli la vida. Al practicar l' autopsia al cadáver, se li trobá una bala al ventre, que li havia atravesat lo fetje dos vegadas, y un altra bala incrustada á manera de tap, en la columna vertebral, dintre del canal de la médula.

Lo Sr. Martinez Izquierdo era 'l primer prelat que ocupava la sede de Madrit. Jove encare, havia sigut senador, distingintse durant lo perjódo revolucionari, en la discussió que s' entaulá sobre la legalitat de la Internacional.

«Qui era l' assessi?»

Ni ell va ocultarho, ni va dissimular poch ni molt los motius que creya tenir per fer lo que féu.

Pochs dias avants s' havia presentat en algunas redaccions de periódich, deixant copia de una serie de cartas, que després han vist la llum pública, y que de moment, per tractarse de un assumpto fins á cert punt particular, no podian cridar l' atenció dels redactors, ni interessar al públich.

Després del atentat, las cartas en qüestió adquireixen una importancia decisiva, perque explican de una manera clara 'ls móvils del assassinat.

Gayetano Galeote y Cotilla s' anomena l' assessi: es fill de Velez Malaga, conta 45 anys de edat y t'è pare que 'n conta 86 y cinch ó sis germans. Vivia en lo carrer Major de Madrit, número 61, pis tercer, no molt lluny de la casa mateixa en que va residir lo famós regicida, capellá Merino.

Lo capellá Galeote es sòrt, nerviós y de carácter irascible. Un capellá com n' hi ha tants en las hisendas del Senyor. Parla ab molta vehemencia y quan s' enfada, se li entorpeix la paraula y tartamudeja. Residí cinch anys á Puerto-Rico, ahont un dia 's barallá ab un coronel. Fá poch, en una barberia de Madrit, tractava de tirar pel balcó á un concurrent ab lo qual havia tingut una petita disputa.

Al tornar de Puerto Rico entrá en una parroquia de Velez-Málaga; pero hagué de deixar lo càrrech qu' exercia á causa de sa sordera.

Se dirigi á Madrit en busca de colocació, encarregantse de dir la missa de dotze en la capella del Cristo de la Salud, de la qual es rector un capellá anomenat Vizcaino. Prompte tingué disputas ab lo rector y aquest lo deixá sense empleo. La missa li valia 18 rals diaris, y sembla que al perdre 'l càrrech, quedá sense recursos.

Desde llavors l' home acudí á la superioritat, demanant que avans de condemnarlo á morir de gana, 's dignessen escoltarlo. Dirigi varias instancias al bisbe, al vicari general, al confessor del prelat, fins al ministre de Gracia y Justicia y cap d' ellas meresqué la més minima resposta.

En l' última carta certificada que va enviar al bisbe 'l dia 13 de abril li donava 24 horas de temps per respondreli. «Mediti, li deya, y no dubti que no fent lo que li demano m' entrega la credencial de ma perdició y desolació de ma familia.»

Li demanava un càrrech que li valgués 18 rals diaris y 36 duros de perjudicis que podian anar á costa del capellá Vizcaino, causa de la seva miseria.

Lo dia 16 de abril deixá personalment una tarjeta al confessor del bisbe, suplicantli aconsellés al prelat perque sense pèrdua de temps obrés com Déu ordena.

Tampoch tingueren resposta ni la carta, ni la tarjeta.

Sens perjudici de lo que resulti del procès, se véu que 'l capellá Galeote, desesperat per no tenir un bossi de pá, y obcecat fins al punt de convertir en una qüestió de honra la seva separació de la capella, resolué pendre venjansa del bisbe que 'l desatenia, y ho féu tal com ho pensava.

Lo succés ha produhit general escándol. S' ha vist una vegada més que las causas més petites poden ocasionar alguns cops verdaderas catástrofes.

No t'è, en veritat, res d' edificant l' espectacle de un bisbe que mor' á mans de un capellá, de un ministre de Déu, per una qüestió de 18 rals diaris. Quin móvil més petit, més mesqui y més poch cristiá!

Si un obrer, carregat de familia, sense pá y mort de fam, intentés una cosa per l' istí, los reaccionaris y 'ls católics parlarian escandalitzats de la desmoral-

sació de la societat moderna, societat impia y desenfrenada, que no t'è aturador de la santa religió, ni 'l respecte de l' altre vida.

Donchs are l' assessi del bisbe es un capellá; lo dit mateix que arronsá 'l gatillo del revolver ha sostingut, durant alguns anys, l' hostia consagrada, y 'l bisbe paga ab la vida una desatenció, y descuít, un acte de indiferencia que no li deixa veure la desesperació de un capellá condemnat á la miseria, y poch resignat á la santa virtut de la paciència que 'ls mateixos sacerdots predicán y recomanan.

La terra clásica dels capellans trabucaires y cabe-cillas, la patria del rector de Flix y de Santa Cruz y de tants altres sacerdots bragats, conta desd' are ab un nou exemple edificant que ha de contribuir á que 'ls bisbes cambihin d' habits, y en lloch de mitra 's posin casco y en compte de pectoral, una bona corassa.

P. K.

LA NOVA MAJORÍA.

VENANCÍ... ¡Venanci! ¡Venaaaanci!

«¿qué estaré fent aquest home?...

—¡Voy!... ¿Qué 'm crida, don Práxedes?

—¡Sí, home: ¿qué feyas?

—Estava arreglant la fornada dels senadors...

—Be, déixau per després: ara parlem d' un' altra cosa. Já veurás, séu y escolta.

—Séch y escolto: digui.

—¡Ja has fet la classificació dels diputats que han sortit?

—Si senyor; y per cert que m' ha donat molta feyna, perque á molt... 'l ells no 'ls conech sino per servirlos, y ademés abunda bastant la classe dels que 's diuhen *independents*.

—Be, no hi fa res: á tots aquestos independents los suprimiré l' in y quedarán *dependents*: ja s'è com se conjumina aixó. Parlem de la verdadera majoria...

«¿Quants ne resultan d' adictes?»

—Uns doscents vuytanta.

—Descompónmels...

—¡Miri que la descomposició de doscents vuytanta homes pot perjudicar la á salut pública...!

—¡Vaja, vaja: deixat de bromas. ¿Qui son aquestos doscents vuytanta tipos?»

—¡Psel Com á tipos, poden marxar: n' hi ha alguns de bastant guapos.

—¡Venanci! Veig qu' estás molt de gresca: respon á lo que 't pregunto...

—¡Ja veura: comensém per la parentela. Hi ha setanta tres gendres.

—¿Teus?

—¡Diastrel! ¿qué 's creu que soch cap patriarca per tenir tantas fillas? De mèu no n' hi ha més que un: de 'n Moret n' hi ha catorze...

—¿Catorze de 'n Moret?

—Si; no s'è com s' ho ha engiponat: aquest home á tothom fa passar per gendre séu... Me venia cada cinch

minuts ab la mateixa cantarella:—¿Veure aquest jove? Es gendre meu. ¿Veure aquest altre? També es gendre meu. Y aquest també... y aquest...—Vaja, 'm va presentar un mostruari de gendres complet...

—¿Pero com dimontri s' explica això!
—¿Qué se jo! Com qu' ell es tant libre-cambista! Potser los hi havian donat fent cambis ab alguna cosa...
—En fi; ¿y 'ls altres gendres? ¿de qui son?
—N' hi ha de 'n Montero Rios, de 'n Jovellar, de 'n Branger... fins crech que n' hi ha cinch ó sis de vostè...

—¿Mèus?
—Si, en Moret va presentármels també: devia veure qu' el ja 'n tenia prou y va enganxarlos á vostè...
—Bueno, bueno: tant me fa... continúa.
—Endavant; després dels gendres, venen los nebots...
—¿També n' hi ha setanta tres?
—No senyor; no més que cinquanta; de 'n Moret solament ja n' hi ha...

—¿Pero aquest bon senyor nos ha tirat tota la familia al demunt! ¿Per qué t' hi avenias tú ab aquesta invasió?

—Com que venia allà 'l despaig y per demanarm' ho comensava un discurs, jo por no sentirlo li tapava la boca desseguida dibentli á tot que sí...

—¿Ho comprench! ¿ho comprench! Jo hauria fet lo mateix. ¡Déu nos ne guarde d' un discurs de 'n Moret á boca de jarro!... Vès dihent...

—Bueno: després dels nebots segueixen los vehins.
—¿Cóm! ¿fins vehins y tot!...
—¿Uy! Miri; en Moret...

—Calla, calla, no 'm parlis més d' aquest mitja cèrila... ¡Vaya una calamitat se 'ns ha vingut á sobre!

—Sortint del rengló dels parents y vehins, venen los recomenats, los amichs, los companys de colegi, los fills de casas bonas y tres ó quatre desvergonyits que han sortit diputats per sí y ante sí, sense que jo 'n sapigués res...

—¿Hi ha intel·ligències?
—¿Cál Com que son parents, casi tots están renyits.
—¿Mare de Déu, qu' ets dúl Pregunto si entre 'ls diputats novells hi ha gent de talent, capacitats, caps aixelebrats...

—¿Ah, això sí! N' hi ha un que ha inventat una màquina per canviar las gomas de las botinas...

—Me 'n alegro: ja li faré canviar las mèvas. ¿Y d' oradors, com estém?

—¿Magníficament! Tenim en Moret, que fa vint discursos cada quart de jornal... Ademés, n' han vingut alguns qu' enrahonan molt bé. Miri, n' hi ha un que diu que dispara discursos en volapük...

—¿Vindrà bèl A n' aquest li farém defensar las qüestions més escabrosas: aixis ningú l' entendrà... ¿Que no li ha també capitalistas, grans comerciants, industrials y gent per l' istil?

—De tot. de tot tenim; ¿y que n' hi ha de molt tremats! Un diputat extremenyó sollicitava permis per posar una taula al saló de conferencias, per vendrehi xorissos. ¡Ja veu si ha de ser laboriós!

—Massa y tot... suposo que li haurás dit que no...

—¿Está ciá! Si 'n vol regalar, conformes; pero ex-potar als pares de la patria en lo mateix recinto de la ley!

—Veyám, digam los noms d' alguns d' aquests fulanos; á veure si 'n conech gayres.

—Ja veurá: Gutiérrez de la Vega, Martínez de la Villa, Fernández de la Riva, González del Prado, Nuñez del Campo, Perez del Valle...

—Noms pastorils: m' agradan molt; pero... no 'n conech cap.

—¿Ah! Me 'n descuidava; n' hi ha un qu' es mut.

—¿Lástima com no n' hi ha cent! Mentres poguessen fer sí y nó ab lo cap, ja n' hi hauria prou.

FANTÀSTICH.

SALMERON Y FIGUEROLA Á BARCELONA

DESDE que van arribar á nostra ciutat sigueren objecte dels més entusiasmats obsequis. Lo recibiment á l' estació y l' transit fins á la fonda de las Quatre Naciones doná lloch á una ovació continuada. A la tarde del diumenje passaren á la industriosa y democrática vila de Vilanova y Geltrú, ahont se 'ls oferí un banquet y prengueren part en una vetllada artística y literaria.

Dillurs lo grandió saló de la Palmera presentava un aspecte imponent: més de mil cinch cents democratas menjaren en companyia dels Srs. Figuerola y Salmerón. La sala estava adornada espléndidamente. Al destaparse 'l champagne 's pronunciaron brindis á tot drap. Tal vegada s' abusá massa de la paraula. Per frisansa que tingan d' enrahonar, certas personas haurian de reprimirse al trobarse davant d' un dels primers oradors d' Espanya. Si això no 'ls imposés, haurian de considerar que la majoria dels concurrents, no assisteixen á aquests actes per sentir quatre vulgaritats y mitja dotzena de declamacions vuidas de sentit, sino per escoltar la oratoria incomparable de un dels homes més ilustres de la democracia espanyola. Havent comensat lo banquet á dos quarts de nou, lo Sr. Salmerón no pogué pendre la paraula fins á las duas de la

matinada. Hora es ja de que la democracia entri en un periodo de verdadera serietat.

Dimars vetllada literaria y musical en lo Teatro del Circo qu' estava plé de gom á gom. Tant lo discurs de 'n Figuerola, com lo de 'n Salmerón provocaren general entusiasme.

Finalment, dimecres se celebrá un meeting en lo Circo Equestre, que 's vegé igualment concorregudíssim.

No tenim espay suficient per donar una idea de la campanya coalicionista que han realisat los ilustres viatjers. Consignem ab gust que tant l' un com l' altre tractaren á n' en Castelar ab la consideració que 's mereix lo jefe de una de las fraccions més respetables de la gran familia republicana. Serveixi aixó de lliçó á certs esperits intemperants que van permetres' alusions de mal gust contra 'l creador legitim dels nous rumbos legals y pacífichs que segueix avuy la democracia espanyola.

Precisament, al escoltar á n' en Salmerón, fer ab l' eloqüencia severa de un apóstol, l' apologia més enrahonada de la necessitat que té avuy la democracia de donar tota mena de garantías als interessos conservadors, y de fundar una República que vaja realisant totas las reformas ab la major prudencia y parsimonia, y al veure que fins los elements més radicals de aquí l' aplaudian plens d' entusiasme, sentíam l' influencia poderosa qu' exerceix en Castelar en lo modo de ser actual de la democracia. Totas las doctrinas exposadas per en Salmerón pot suscriurelas en Castelar sense reparo. Tal vegada no siga lluny lo dia, en que 's trobin reunits per realisarlas, com s' hi troba avuy sinó la totalitat, la inmensa majoria del poble republicà.

De tots modos lo viatge dels Srs. Salmerón y Figuerola no será infructuós.

Lo Sr. Figuerola, que ha trobat una prova més de la noblesa de s' sentiments del poble catalá, pot tornarse'n á Madrid animat de una convicció que tal vegada contribuïxi á temperar un xich son fanatisme libre-cambista. En efecte, ja haurá vist sense esforços, que 'l núcleo més poderós de la democracia catalana se compon de productors. Desde 'l fabricant al obrer, aquí tothom produheix, y entre 'l industrial y l' obrer se troban las grans masses republicanas. ¡Hi ha cap necessitat de atacarlas en lo que més estiman y necessitan, en l' exercici de son honrat treball, en nom de una escola exótica y desacreditada? Pensi 'l Sr. Figuerola si es possible oferirli á aquest poble ab una mà la República y ab l' altra mà la miseria. Jo no aspiro á qu' ell se fassa proteccionista; pero sí á que siga nacionalista. ¡Tot per la patria! ¿Qué menos pot sacrificarli que unas conviccions d' escola, que després de tot, pot ser no son més que una de tantas manifestacions del amor propi de qui las professa!

En quan al Sr. Salmerón pot anarse'n satisfet. Aquí no sols s' ha admirat en ell al orador correctíssim que diu sempre lo que vol dir nutritio ab gran cópia de racioni, sino també al polítich que adapta 'ls temperaments pràctichs y templat y que coloca l' ideal de la justicia sobre tots los interessos. Que tots los homes que valen fassin per tot Espanya lo qu' ell ha fet á Barcelona, y aquella gran massa republicana avuy mitj condormida, s' alsarà de nou poderosa y forta, presentantse davant del mon enter capás de regenerar á la tant combatuda nació espanyola.

P. DEL O.

N Sagasta va prometre la presidencia del Congrés á n' en Martos; pero també la va mitj prometre al Marqués de la Vega de Armijo; y avuy los dos se barallan y en Sagasta no sab per quin cantó girarse.

¿Vol un consell?

Fassi com als teatros: estableixi funcions á turno par y á turno impar, las unas á cárrech de 'n Martos y á cárrech del marqués las otras.

Ey, aixó sí es que no s' estima més que s' ho fassan á palletas ó á cap y creu.

***

Jo ja ho veig: de 'n Martos hi ha una cosa que li fa molta por y es la mala sombra que té D. Cristino

A l' any 73, pocas horas després de ser ministre de D. Amadeo de Saboya, quan aquest no era fora d' Espanya, 's deixava elegir president de l' Assemblée republicana y alguns dias després ja conspirava contra la República.

Y l' any passat mateix, per no anar més lluy, donava en lo Congrés un fort crit de ¡viva 'l rey! y D. Alfonso poch temps després se moria.

¿Está realment malalta la reyna regent?

Uns diuen que sí; altres suposan que no.

En quant á mi no 'ls puch dir més que una cosa. D.ª Maria Cristina s' ha tancat dintre de palacio, resolta á no rebre á ningú.

Item més: al obrirse las Còrts ella no assistirá al acte, encarregantse en Sagasta de llegir lo mensatge de la corona.

Ja ho veuben, donchs, si la monarquia no está malalta, al menos está embarassada.

Lo dia en qu' en Romero Robledo va celebrar aquella famosa sessió ab los esquerrans per atacar al Mòstruo, en Lopez Dominguez, va perdre 'l bastó.

¡Pobre general! Com que ja fa tant temps que havia perdut lo rumb, ja no li falta més que una cosa. Que perdi las orellas.

Cosas de Palacio, segons *El Progreso* de Madrid.

«Las infantas, fillas de D. Alfonso, tenen prohibit lo parlar en castellá: la seva aya 'ls hi parla sempre en francés y la seva mare en alemany.»

Fet y fet, contat y debatut aixó está molt ben pensat.

Es lo que diu *El Progreso*:
«¿A qué vindria fatigar á aqueixas tendras nenas ab l' aprenentatge de un idioma que no han de tenir ocasió de parlar?»

Apenas va caure ferit de mort lo bisbe de Madrid, los seus familiars, segons diu un periódich, van trasladarlo á la contaduria de la Catedral.

¡A la contaduria!

¡Las iglesias tenen contaduria com los teatros!

Senyors capellans que 's desganyitan predicant contra las representacions del drama sacro *Passió y mort de N. S. Jesucrist* ¿volen enterarse de una noticia molt curiosa?

A Vilassar de Dalt va caure un llamp en una casa y no va haverhi la més mínima desgracia.

¿No saben per qué?

Perque tots los habitants de la mateixa eran al teatro á veure la *Passió*.

Queda, donchs, demostrat que l' àngel pirotécnic encarregat de disparar los llamps sobre la terra, no opina com los capellans enemichs de que 's representi l' indicat drama.

Una frase de 'n Romero Robledo:

«La regia prerrogativa está seqüestrada.»

Vaja qu' ab una mica més será capás de dir que 'n Melgares y 'l Bizco de Borge s' han ficat á palacio.

Los húsars ja casi no tenen més que un remey.

Donarse de baixa en la caballeria y entrar en la guardia-civil.

L' abat de Monserrat ha establert un teléfono que posa en comunicació aquell monastir ab l' estació de Monistrol.

¿Qué volen que 'ls diga! L' teléfono es una invenció deguda al art de la bruixeria, y no se explicarme com los frares de Montserrat, cauhen tant facilment en las xarxas del banyeta.

¿Qué més teléfono que l' oració que uneix lo cel ab la terra!

Escriuen de Cuba que á causa d' haverse empolvat ab arsenich una partida de dulces, han sigut envenenats dos ó tres capitans, varios tinents, molts soldats y fins crech que alguns assistents y tot.

Deixant apart lo lamentable del fet, lo que resulta aquí es una cosa: que l' exercit espanyol de Cuba es molt aficionat als dulces.

CARTAS DE FORA.—Lo rector del Bruch ha tornat á deixar sola y abandonada la rectoria, pel gust de fer un viatjet á Barcelona. Lo mateix fulano va dir á uns quants de la seva mena que 'l día que li portessen la noticia qu' en Ruiz Zorrilla era mort los pagaria un petricó per barba. Vaya una manera de practicar la caritat evangélica.

... No tinch prou espay per consignar las burradas que desde la trona etzibava un cert predicador que la senmana passada 's trobava á Vallis. Ni l' Arderius que tractés de instalar lo género bufo en las iglesias podría passarli la mà per la cara.

... A Estartit, barri de Torruella de Montgri hi ha un capellá que las ha empresas contra 'l mestre de un estudi que emplea 'l temps que haurian de perdre 'ls noys aprenent la doctrina cristiana, ensenyantlos ab molt lluhiment las demés assignaturas. Afortunadament la gent del poble s' riu del rabiós ensotanat y continúa enviant la maynada á estudi, de ahont ne treuhen lo major profit.

... Noticias del Vendrell.—Primera: Lo rector predicant contra las representacions de la *Passió* que 's davan en aquell teatro del Tivoli, tingué la barra de dir que no fóra extrany que l' actris encarregada del paper de Verge Maria fos una prostituta y que tal vegada 'l que feya de Jesús fos un que blasfemés cent vegadas cada dia contra 'l mateix.—Segona: Lo mateix rector lo diumenje de Rams las va empendre á bofetadas dintre mateix de la iglesia contra una pobre vella, ab motiu de que aquesta reclamava la propietat de una cadira que havia pagat.—Tercera: lo día 13 de abril va ser robada la iglesia del Vendrell.—De manera que ab un rector tant impetuós que insulta als cómichs y las emprén á bofetadas contra las velles, y ab que de tant en tant la iglesia siga robada, los vehins del Ven-

drell no poden queixarse per falta de diversions. Pero lo més divertit seria que las personas ofesas fessin compendre al tal rector que l' injuria y l' atropello son penats per las lleys, las quals no fan distinció entre las personas que 's vesteixen pels péus y las que 's vesteixen pèl cap.

LA ESPASA LLUHENTA.

Es un día molt bunyol: no plou, pero no fa sol.
 En Lopez Dominguez s' alsa, se vesteix y luego 's calsa.
 Després se mira al mirall, estornuda y fa un ba'tall.
 Quan s' ha mirat bona estona, s' assenta en una poltrona.
 Y 's posa a filosofar sobre 'l partit que pendrà.
 —La cosa no marxa bè,— murmura,—i no sè que fèl
 Casi tots mos candidats han quedat escabetsxats.
 Per altra part sento d' que 'l pais se 'n riu de mí.
 Y en Sagasta, fent lo mort, se 'n riu encara més fort.
 De modo que jo dech viure únicament per fer riure...
 Donchs aixó s' ha d' acabar; m' hi vaig a formalisar.—
 Y comensa a passejarse, y fer gestos y gratarse.
 De cop entra mitja Esquerra, es di, entra 'l senyor Becerra.
 En Lopez al punt l' abraça, preguntantli com ho passa.
 En Becerra li respón que t'è una mica de son.
 Y que si l' va a visitar, es per fèr-s'ela passar.
 Llavoras tots dos s' assentan, y disputan y 's lamentan.
 Quan més sas queixas son vivas, acut en Linares Rivas.
 En Lopez diu, tot sorprès: —Endavant; ya somos tres.—
 Y mouhen un xich de fressa, parodiant la Gran Duquesa.
 —¡Prou!—diu en Lopez,—¡Prou bromas! Ara sigué un xich homes.—
 Los altres, donant un tom, exclaman a un temps:—Ja 'n som.
 —Bueno,—diu lo general— ¿sabéu que aixó va molt mal?
 —Y tant!—sómica en Linares— jo me 'n torno a n' als meus lares.
 —Y jo,—anyadeix en Becerra,— vaig a comprá un tros de terra.
 —¡Com s' entén!—crida 'l guerrero,— ¡miréu que jo encara espero!...
 —Y bé ¿qué espera? ¿'L Messias? Crech que tardará molts dias.
 —No senyors; pensant, pensant, hi combinat un gran plan.
 Escoltin ab atenció; veurán quina inspiració.—
 Los altres, naturalment, se 'n riuhen interiorment.
 Pero per no sufocar-lo, se disposan a escoltarlo.
 —Qui t'è pá sech—diu en Lopez,— sempre sab que 's pot fer sopas.
 Y qui t'è espasa ¡no dich! pot fèr-s'ela vaigüé un xich...
 Donchs bueno: tinch l' intenció de posarme a fer la pó.
 Ja que pels vots no surém, potsé aixis nos salvarém.
 ¡Eh! ¿qué 'ls hi sembla en total? ¿es bon plan?—¡Piramidal!
 Au, donchs; l' ocasió convida: ¡a probarho desseguida!—
 Y se 'n van cap al carré, a veure si 'ls hi surt bè.
 Al sè al bell mitj d' una plassa, en Lopez treu la veuhassa.
 Y erida:—Escóltam, nació; vull fè una declaració.
 Aquesta espasa que tinch, es molt lluhenta; t' ho previnch.—
 Y ab aixó l' home suposa que ja ha dit una gran cosa.
 Mes ¡ay! tota la nació se 'n riu de la lluhentó.
 Y sense atendre'l per ré; la gent li diu.—¡Y a mí qué!—

C. GUMÁ.

NA frasse de 'n Lopez Dominguez: «Mantindrém desplegadas las nostras banderas y pelearem en tots los terrenos, siga ahont se vulga que se 'ns provoqui. En una paraula, acudirem a tots los terrenos.» Inlús a la cuyna, ¿veritat?

A Alcalá de Guadaira una senyoreta va baixar a la plassa y va matar a un toro. Fins are coneixia senyoras capassas de ferne. Bo es que n' hi haja també de capassas de desferne.

En Moret tenia 'l pap plé d' oratoria y va anarse'n a buydarlo en un poble de la provincia de Toledo. En Moret va dir que ja s' havia tancat l' era de las reformas: que ja quedan resoltas totas las qüestions en Espanya y que no hi havia res que fer, res enterament. Aixis son los demócratas que logran omplir la tripa en la taula del presupuesto. Lo treure el ventre de mal any los vè tant de nou, que ab prou feynas poden donar un pas, fins al punt que 'l mateix Cánovas ha de cridarlos: —Ep, mètre, ¡no 's quedí tant endarrerat!

L' atentat contra 'l bisbe de Madrit ha sigut un raig de llum per un armer que jo conech. Aquest dia va venirme a veure, consultantme sobre un anunci encabessat ab lo següent lema «ARMAS, ARMAS, OJO SACERDOTES.»

L' altre dia va celebrarse a Madrit l' enterro de un republicá. Adornava 'l féretro un gorro-frigi. Y apenas va veure 'l conde de Xiquena aquella prenda vermella, s' hi va rebatre com un toro, mantentretirarlo. A un ciudadá que va protestar, va posarlo prè.

Jo per la mèva part no puch menos de aplaudir al gobernador de Madrit. Perque digan lo que vulgan, enterrar un gorro-frigi, ó siga una prenda que aviat tornarà a estar de moda es derrotxar pèl gust de derrotxar. Avuy als morts se 's ha de dur al cementiri ab una bona corona.

Los nort-americanos han elegit a un diputat sort y mut. Aquí en cambi 'ls elegim que tenen una llengua molt llarga y unas orelles molts finas. Pero quan menjan no parlan. Y quan se tracta de las necessitats del pais no hi senten.

Lo rey de las húngaras diu que está tant ronch, que a penas se 'l sent ni a cau de orella. Que feya algun temps que fa l' ànech, es cosa que ja ho sabia. Lo que 'm creya es que poguès arribar a la categoria de ànech mut.

Continuan los banquetes. Un se 'n ha celebrat a Madrit entre alguns peixos grossos de la situació, que ha tingut efecte, per invitació del arcalde en lo vivero municipal. Aquest banquete, senyors, que no 'ls extranyará espero: es molt just que 's vividors vajin a menjá al vivero.

Los canonnjes de Valencia tractan de vendres un preciós plat de aquella catedral, degut al famós artista Benvenuto Cellini. Un extranger ja 'ls n' ha ofert 52,000 duros. ¡Y ja veuran com se 'l puleixen! Por dinero baila 'l can, el curita y el canónigo y además el sacristán.

Durant l' últim trimestre los habitants de Madrit s' han fumtat tabaco per valor de prop de quatre millons de pessetas. ¡Eh! ¡quin destino 's dona als diners d' Espanya! Tots van a parar a Madrid y allí 's converteixen en fum.

Se celebrava un dia ab un banquete l' inauguració de un establiment situat en las aforas de certa ciutat, de cuyo nombre no quiero acordarme, com deya en Cervantes. Un pobre gacetiller va omplirse las butxacas de llançonissa, pernil y altrás sustancias de las que se servian.

Se 'n adona un dels amos del establiment, y poch després empenia al gacetiller y li deya ab molta dolura: —¿Qué porta molts quartos? —No señor, no duch més que un parell de pessetas... ¿Qué las necessita? —No, ca: vosté las necessitará, y encara no 'n tindrà prou. —¿No 'n tindrè prou? ¿Qué vol dir? —Home, per pagar los drets de portas del scomestibles que se ha ficat a las butxacas.

XARADA.

Musical es de segü hñ: de article neutre 's compón segón: y t'è aquell que més pobre es tres. Si no m' has endevinat te diré, lector, sens pena que total es una nena que a mí 'm t'è lo cor robat.

PEPET D' ESPLUGAS.

ACENTÍGRAFO.

De sentir may me total una tot que sab l' Eudalt.

S. U. S. T.

CONVERSA.

—¿Vols venir a véure 'l ¡Mal pare! Manel? —Isabel, no, perque está malalta ma germana. —¿Quina? —La que acabém de dir.

ELECKEAR COMA.

ROMBO.

•••••
•••••
•••••
•••••
•••••

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: lo que fa tothom que prega a Déu.—Tercera: poble de Catalunya.—Quarta: carrer de Barcelona.—Quinta: rey huno.—Sexta: nom de dona.—Séptima: vocal.

ANTONINO.

GEROGLÍFICH.

LO LO
SEF
AN
S

K. K. C. K. y C.ª

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Xiquet de Valls, Francisco Panés, N. Castelló y M. P. Torredadella, J. Moret, P. Rotrach y B. A. Kin Fo, Pirando, F. C. Servole, J. Santamaría, A. Boix Zorrillista, Jenani, Tapé Palacrosi, Taronja de Convent, Peñit busar, Andalús del Moro, Tapé y F. de T. Camilo Kleks, Antonino, Quatre, Cinch y Sis, Sió (a) Nas Llarch, Pepet d' Esplugas, A. Fló, Angeleta y Francisqueta, J. Terom y D. Un de l' Olla, J. Trujol, J. Staramsa, Pepet d' Esplugas, G. P. de Vilasar de Dalt, Rdo. Dientes R. y T. Patllassas, T. Gasmazo, Un Carboner, J. F. V. de Sant Gervasi, Sataredillo, O. de ralas, J. Asmarats, Pepet d' Esplugas, V. P. de Granollers, A. Bofarull y P. T. Terencio, y Francisco y Peret: *Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciudadá S. U. S. T.: Los epigramas van bé.—R. P. S.: Imposible donar més details: no tenim prou espay.—P. Todella: La poesia ben versificada; pero flúixeta de fondo.—L. Casellas: Lo mateix li dihem.—Ramonet R.: L' articlel está bé.—Pau Nal y Sistachs: Los articles son incorrectes; pero poden arreglarse.—S. Ust: Hi anira algun epigrama.—Martí Revollós: Idem la poesia.—J. Llorens: L' assumpto es molt delicat.—Ciudadá Paco: Alguna cosa aprofitarem.—J. Reig V.: No 'ns agrada tant com altres que n' haviam rebut de vosté mateix: envíhi alguna altra cosa, que tenim desitjos de complaurel.—Barrina; Granollers: No val la pena de parlarne.—D. T. Celta: Gracias per las notielas.—J. Aleix: No hi trobém lo compte com ab altres articles seus: envíhi alguna altra cosa.—J. Baulcelis: La poesia es flúixeta y frívola.—J. Planas: Y la de vosté molt incorrecte y desprovista de interes.—J. Calamo: També es flúixa.—M. S. Prades y M. Salt: Per parlarne ja es massa tart.—Ciudadans P. Ll. Torruella, V. P. Bruch y J. F., P. Y., J. G. y N. B. Vendrell: Quedan complascuts. *Nota import int:* Las cartas que han quedat sense contesta son aquellas que contenen traballs ó notielas que no 'ns serveixen.

GOS Y GAT

JUGUET CÒMICH EN UN ACTE, ORIGINAL Y EN VERS

PER

C. GUMÁ

Forma un elegant tomet en quart, imprés ab molt esmero sobre paper satinat.

Preu: 4 rals

Se ven en la Llibrería Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals llibrerías, kioscos y corresponsals de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, als quals se 's farà la rebaixa de costum.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

BARREJA

A BARCELONA

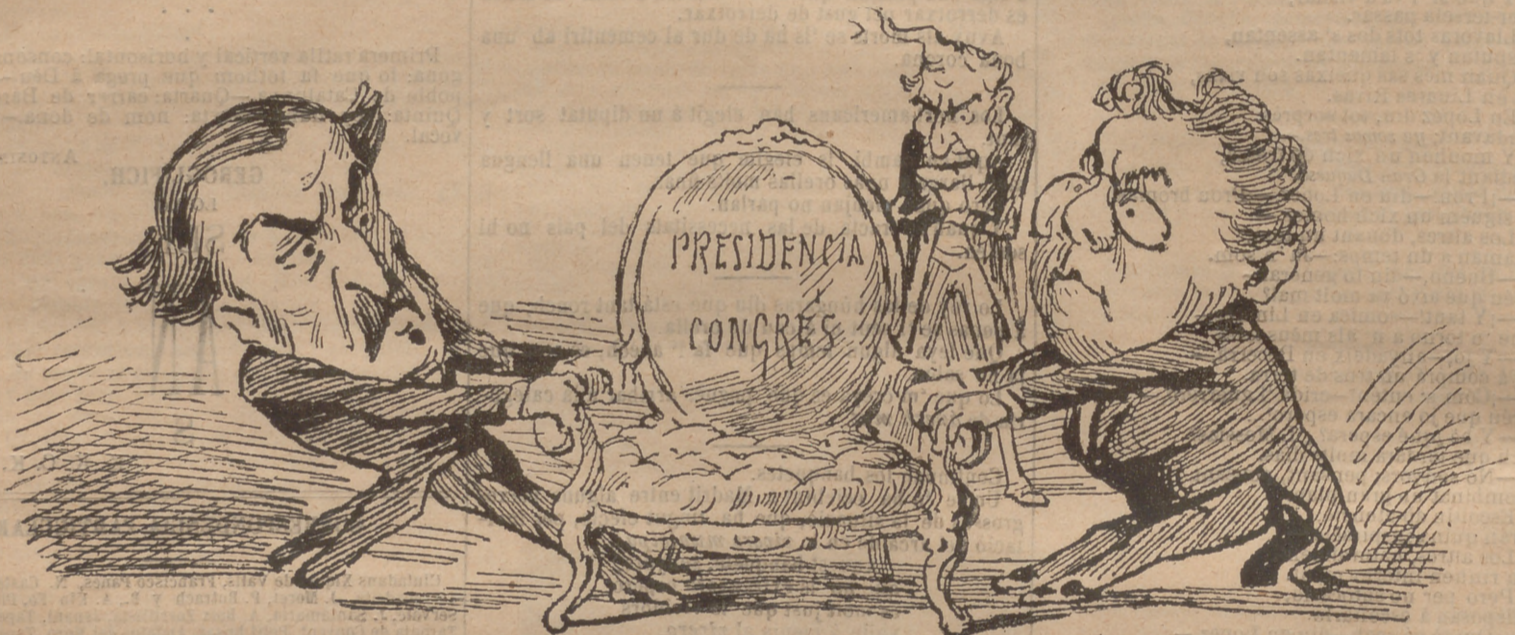

Los republicans barcelonins han celebrat aquest any una gran festa de rams. ¡Juli, juli! ¡Que volém entrar!

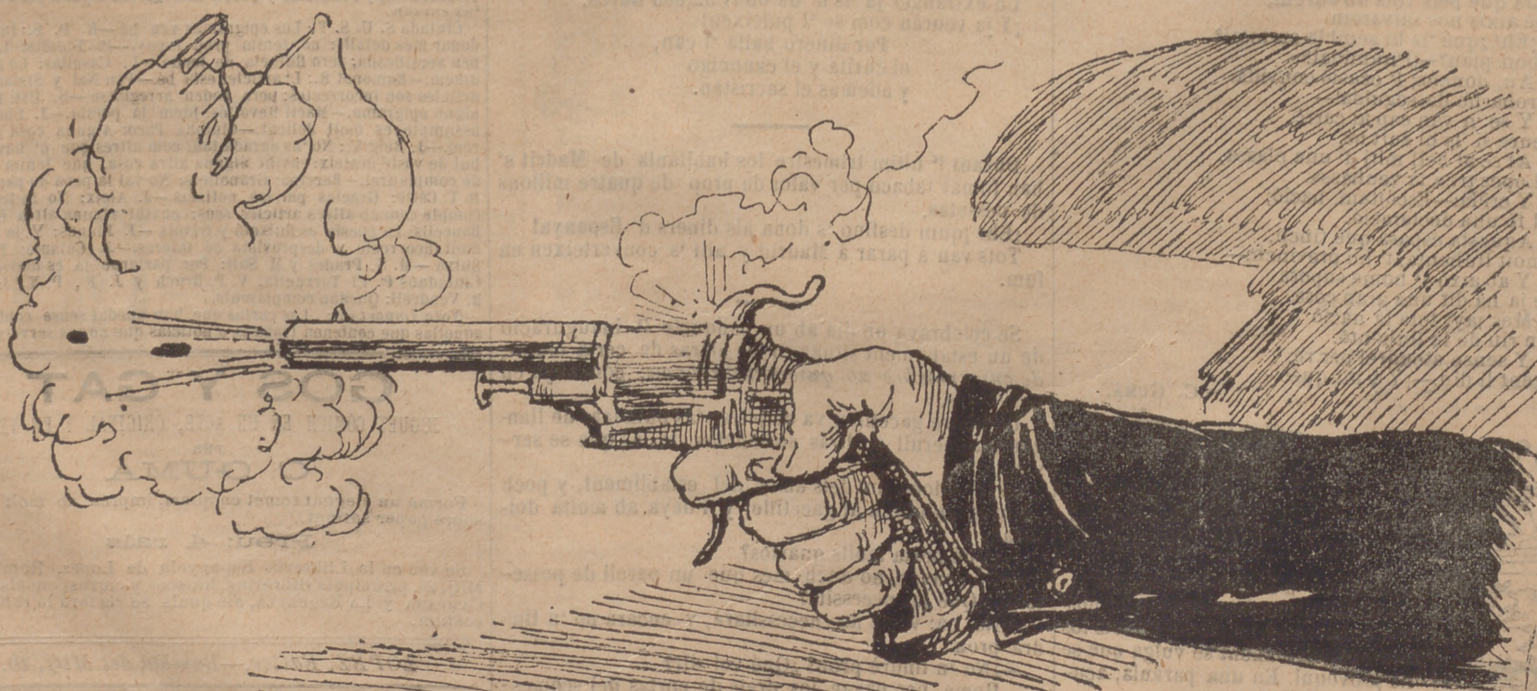
A MADRIT

En cambi 'ls monárquichs madrilenyos, tant si es Quaresma com Setmana santa, teuen tot l' any guarnit lo monument.

En Vega Armijo l' estira,
en Martos fá lo mateix:
y en Sagasta que s' ho mira,
s' está 'l pobre fonent greix.

LO BRAS ECLESIASTICH